

Bohoslužby v Zábřeze 18.listopadu 2018

Mk 13,24-32

Milé sestry, milí bratři, ve svém životě procházíme mnoha mezníky a významnými událostmi. Zaplavuje nás obrovské nadšení, chvíle plné radosti, okamžiky, kdy se cítíme velice krásně. Ani popsat se to kolikrát nedá. Neexistuje dostatek slov, kterými umí člověk vyjádřit posvátnou radost nad děním, které ho zasahuje.

Do kategorie takovýchto chvil jistě patří i setkání různých lidí s Ježíšem. Už vystoupení Jana Křtitele bylo něčím senzačním. Ježíš ale překonal vše, v co mohl Boží lid jeho doby doufat. Celé generace očekávaly příchod Mesiáše, celé věky proroci mluvili o úžasné době pro svůj lid. A najednou je to tady. Ježíš z Nazareta sice připomíná spíš potulného proroka než slavného krále. Ale co, i David při prvním setkání se Samuelem vypadal na vše možné jen ne na krále. A tak ti, kteří si uvědomí, že vzhled a první dojem nemusejí být tím nejdůležitějším, prožívají ve svých srdcích chvíle plné napjatého očekávání věcí, které se budou dít dál. Ovšem mnozí možná prožívají mírný nepokoj. Přeci jen všechno se neodehrává tak, jak by se dalo očekávat. Ježíš pořád učí, uzdravuje, vyhání dokonce zlé duchy a demony. Jenže co dál? Mluví o smrti, naráží u náboženských autorit. Cesta rozhodně není snadná a pořád jakoby nemohla najít ten toužebně očekávaný směr. A to ještě učedníci stejně jako další posluchači v tuto chvíli netuší, co se odehraje v nejbližších dnech. Netuší, že před nimi jsou chvíle, ve kterých možná budou proklínat den, kdy Ježíše potkali. Vždyť místo naplnění nadějí se dostavuje jen zklamání. A to už to bývá tak, že toto zklamání se projevuje o to silněji, oč silnější a větší byla radost a naděje, které člověk předtím prožíval.

V tuto chvíli ale zůstaňme u toho, že učedníci jsou spíše plni zvědavosti nad otázkami konce. Ježíš jen tak jakoby mimochodem nadhodil, že chrám padne, z Jeruzaléma nezůstane kámen na kameni. Ačkoliv nemáme rádi, když sami prožijeme nějakou katastrofu, přeci jen nás toto téma svým způsobem přitahuje. Jak to tedy bude za těch pár let? Co se stane se světem? Jak bude vypadat ten poslední soud? A Ježíš vypráví. Není to zdaleka tak barvitě vyprávění jako v případě Janova zjevení. Přesto se jedná o obrazy, které člověku vyrážejí dech. A ve velmi barvitě lidské fantazii tak vznikají obrazy, které budí hrůzu, aniž by člověk musel zkoumat, co

vlastně vyjadřují. Prostě jen tak stručně by se dalo říct, že to bude masakr. Nic hezkého před sebou nemáme. Slunce a měsíc ztratí svoji zář, hvězdy budou padat z nebe, nebeské mocnosti se zachvějí. Člověk odkojený vědeckým pohledem na svět, si zde jistě představí nějakou tu kosmickou katastrofu. Výbuch slunce, náraz meteoritu či komety. Občas se objeví v médiích články o tom, co dokázal meteorit či kometa před stoletím kdesi v sibiřské tajze, případně před nějakými desítkami miliónu let s obrovskými dinosaury. Co může nastat, když se naruší gravitace slunce nebo jedné z planet v naší soustavě? Jistě nic moc krásného. Člověk odkojený spíše religionistickým viděním světa uvidí v těchto obrazech otřes všeho, na čem lidstvo staví svůj svět. Ráno nevyjde slunce, na noční obloze nebudou hvězdy. To je něco tak nepředstavitelného, jako ztráta veškeré naděje a víry, kterou člověk ve svém nitru chová.

Ježíšova slova ale pro učedníky mohou být ožehavější, než si myslí. Nemusí jít nutně o pohled upřený desítky let dopředu. Co když Ježíš mluví o zítřku, o dalších dvou dnech? Co když není jeho úmyslem vykreslovat barvitě obrazy konce, ale zdůraznit cestu k naději? Pomine nebe, pomine země, možná dříve než pomine toto pokolení, ale to Ježíš sám neví. Co ale zůstane pevné, je jeho slovo. A možná o to právě jde. Nejen ve vzdálené budoucnosti, ale i té velice blízké. Vždyť, co je nám tak často jistotou? Jsme si jisti, že nad námi je nebe a pod námi pevná zem. Díky tomu chodíme, dýcháme, žijeme. Na čem ale tato jistota stojí? Dost možná jen na naší zkušenosti, na našem pozorování, naší kompilaci různých faktů. Je to jistota, o kterou jsme často opření i v jiných oblastech svého života. Stejně jako učedníci. Ježíš je Mesiáš. To bylo jisté. Tak jisté, jako, že je unese země pod nimi. Sám jim to řekl, ale krom toho, mnoho dalších věcí k tomu ukazuje. A s tímto vědomím je pevné i přesvědčení toho, co bude dál. Ale co v tuto chvíli je tím pevným? Jejich přesvědčení, či Ježíšovo slovo? Přesvědčení, které dává pocit jistoty, že se nestane nic zlého, nebo slovo, které mluví o kříži a prázdném hrobu?

Myslím, že celkem směle můžeme v Ježíšových slovech vidět nejen pohled do budoucna, ale právě i přípravu na jeho pašijní příběh. Vždyť ten také otřásá vírou učedníků a mnoha dalších, kteří žili nadějí jeho Mesiášství. A je přeci zřejmé, že právě tento pašijní příběh mluví docela zřetelně o tom, kudy vede cesta Ježíšovy slávy. Slova Ježíšova tak nejsou jen vizí budoucnosti, ale povzbuzením do nelehkého času, který budoucnost jeho učedníkům chystá. Až padnou všechny jistoty, všechny mocnosti se otřesou, tehdy se ukáže to skutečně pevné a trvalé – Syn člověka zazáří v plné slávě.

Dost možná bychom se mohli sami sebe ptát, jak je to se Synem člověka v našem životě? Jak mnoho spoléháme na něj, jak mnoho spoléháme spíš sami na sebe? Kolik jistoty do našeho života vnáší Boží slovo a kolik si ji vytváříme svou zkušeností, svou vlastní spekulací? Stojíme na Božím slově nebo na nějaké lidské konstrukci? Pokud se takto budeme sami ptát, potom k nám tento příběh o posledních věcech může mluvit nejen jako příprava na něco vzdáleného, ale jako příprava na každý den našeho života. Ježíš zde mluví o pučícím fíkovníku. Osobně si zde vybavím fíkovník, který máme tady pod okny. Jednou z jara umrzl a zdálo se to být velice

špatné. Ale pak obrazil, začal pučet a růst. Je to veliká síla života, kterou musí kdesi v hloubi skrývat. A právě to je na něm to fascinující. A může nám to být dobrým znamením i do našeho života. Nový život přichází nenápadně, ale jistě. A to je velice povzbuzující, protože tato jistota se týká příchodu Ježíše ve slávě. Cosi k němu ukazuje, dává naději. Můžeme ji vnímat a být posílení. Přeci jen nedokážeme lidským způsobem poznat, kdy je ten čas konce, ale můžeme vnímat, že přichází něco, čeho se můžeme zachytit, co nás může povzbudit, dán naději v přicházející těžké době. Na celém Ježíšově příběhu přeci můžeme poznávat, že padá mnoho lidských jistot, mnoho nadějí postavených na sobě samých. Jediné, co zůstává pevné, je právě jen to Ježíšovo slovo. A toto slovo mluví o Boží lásce, která mění lidský život, mění člověka.

V našem světě jsou asi časté chvíle, kdy po nádherném počátku něčeho nového a zajímavého přichází smutné vystřízlivění, přichází zklamání nad vývojem, který nastal. Není asi bez souvislosti, že nejhorlivější očekávání konce přicházelo často ve chvílích, kdy společnost byla v rozkladu, kdy člověk neměl příliš oč opřít svou pozemskou naději. Doba husitských válek, třicetiletá válka, to byly okamžiky, kdy se i v evangelických církevních kruzích mluví velice intenzivně o příchodu konce věků. A v menší míře se takto upíná lidská mysl i tehdy, když přicházejí různé osobní tragédie, těžkosti. Zatmění slunce, měsíce, pády hvězd, to je přece krásný obraz toho, jak se člověku může hroutit vše, na čem si zakládal, vše, co chtěl mít pod kontrolou, se mu vymyká. A je to pro nás jistě zpočátku nepříjemné, ale vposledku vlastně povzbudivé zjištění, že tento otřes vede k tomu, že Syn člověka přichází ve své slávě. Možná potřebujeme tedy občas zaslechnout, že věci nejdou samy. I ty, které se zdají jasné a samozřejmé se můžou zadrhnout, může dojít k pádu. Izrael to přeci párkrát zažil. Musel padnout až na dno, aby porozuměl, že jeho naděje stojí na víře v Hospodina. Stejně tak padly docela hluboko učedníci, než porozuměli Ježíšovu dílu, nutnosti oběti kříže a vlastního pokání.

Ježíš po svém odchodu slíbil, že se vrátí, uvidíme ho ve slávě. Slavně ve svém Duchu ale přichází už nyní. Ze slov, která říkal učedníkům před svým utrpením, vyplývá, že různé otřesy, zklamání, katastrofy, to do lidského života přijde a v různých podobách na každého z nás bude působit. K tomuto světu to zkrátka patří, možná je to logický vývoj věcí, které nechtějí být pod Boží kontrolou. Co je pro nás důležité, je právě ten pohled k Ježíšovu příchodu, k jeho slávě, jeho vítězství. Tato slova jsou nám povzbuzením, abychom právě uprostřed různých zkoušek a nesnází měli před očima pučící fík a s ním zalíbení, že Ježíš přichází. Přichází k nám jako vzkříšený a oslavený Pán. Přichází jako ten, který zvěstuje, že nad vším destruktivním dílem toho zlého, vítězí Boží láska, která proti kříži staví prázdný hrob.

Pane Ježíši, přicházíš jako slavný král. Smíme to vidět, když porážíš v našem životě vše, co nás odvádí od důvěry v tebe a tvé slovo. Dej nám odvahu ve tvé slovo doufat, i když kolem padají všechny naše lidské jistoty.

neděle 18.listopadu 2018

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Středa, 13 Březen 2019 19:53 -

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }